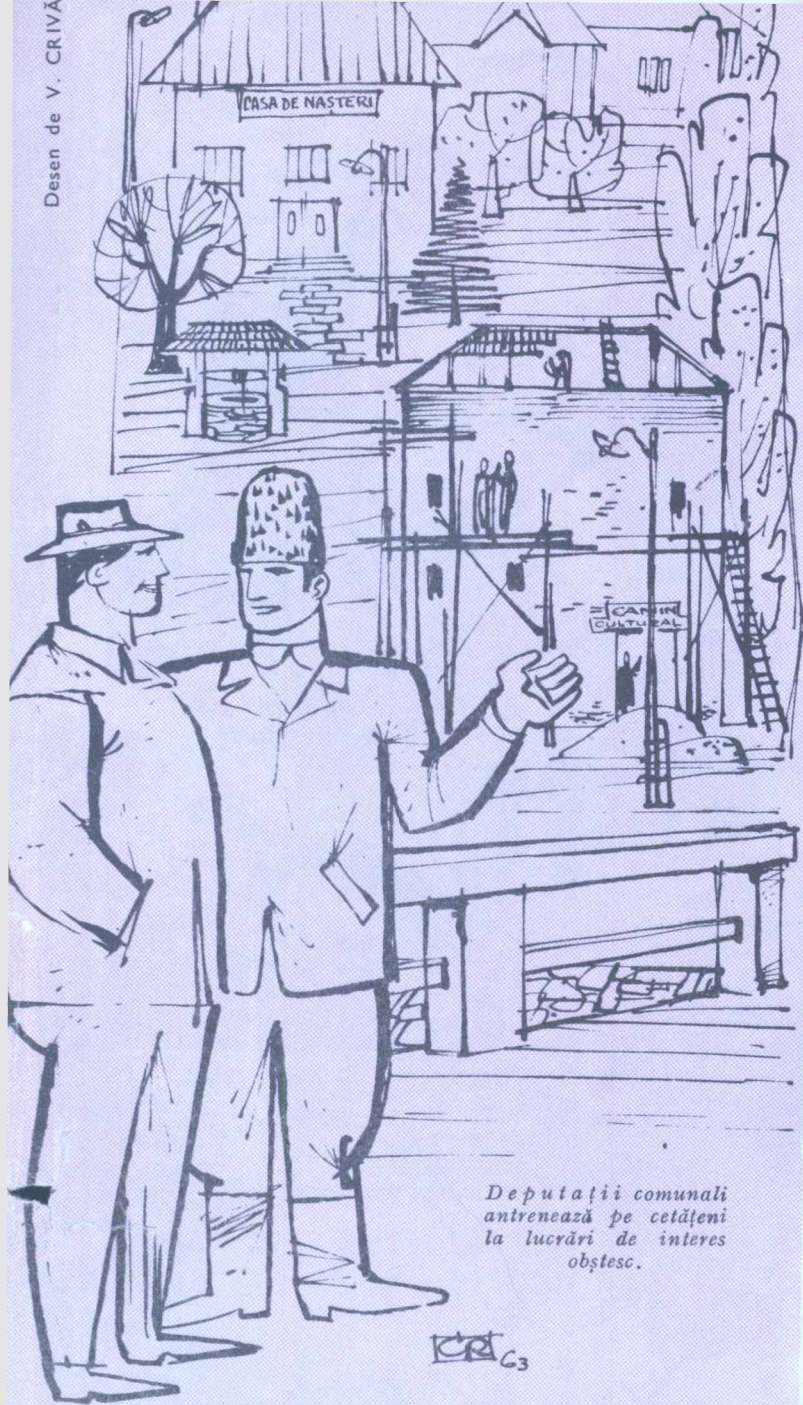

— Ce-ai mai venit? Doar ieri ți-am rezolvat cererea!...
— Ah!... Așa e!... Știți... puterea obișnuinței!...

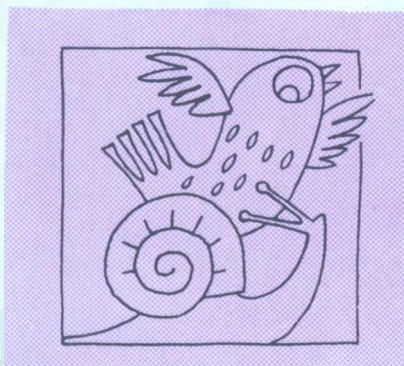

Deputații comunali
antrenează pe cetățeni
la lucrări de interes
obștesc.

CRIV
G3

Ce mai face deputatul vostru?
Uite ce face!

Emanipare

Să nu am un ber pe mână
Și să car mereu în spate
O cocioabă calcaroasă
Cind avem prefabricate!

La ce-mi folosește mie
C-am intrare separată
Cind nu am nici sonerie,
Nici neon nu am la poartă?

Și m-am săturat într-una
Cu consoarta mea de veacuri
— Ca și soarele și luna —
Să avem două iatacuri.

Deh, melcuța-i tot femeie,
Și mă mustră arțăgoasă:
„Iar bei rouă pe alete,
Iarăși n-ai dormit acasă!”

Nu mai spun cum își dau coate
Și birfesc să mă răstoare:
„Au iatacuri separate
De-ai poartă melcul coarne!”

Da, tovarăș responsabil,
Să notezi în catastif
Că de azi, irevocabil,
Merg la spațiul locativ!

Și cocioaba mea de veacuri
Demoleaz-o din spinare,
În Floreasca, lângă lacuri,
Vreau să-mi dai repartizare!

Smulge vîntul fără milă
Părul blond de pădăie
De-i rămase ca o bilă
Resemnata ei chelie...

Stringe toamna orice foaie,
Tremură întreg maidanul
Că mi s-a pornit o ploaie
Ca de mult în Topîrceanu...

Și un melc domol pe stradă,
Admirînd noile blocuri,
S-a oprit din promenadă
Și s-a ridicat pe tocuri,

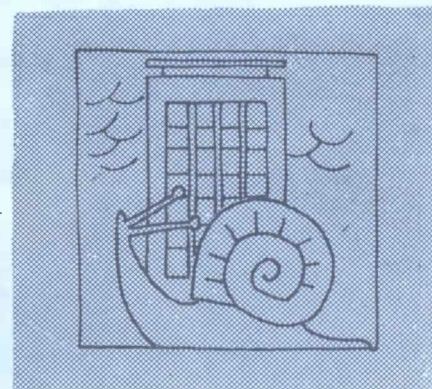
Adresîndu-se amabil
Unui vrăbii din piață:
— Vin, tovarăș responsabil,
Cătrănit de dimineață,

Să mă plîng că-n strada toată
Numai eu mai am o casă
Pirpirie, demodată,
Fără lift și friguroasă...

N-am acces la chichinetă,
Nici acces nu am la baie,
Nici măcar o statuetă
Nu încape în odaie!

Și-unui radio — știi prea bine —
Fie și cu tranzistor,
În „apartament” la mine
Nu-i găsești vr-un locușor!

Cînd privirea mi se scaldă
În etaje pin-la cer,
Eu să nu am apă caldă,
Nici măcar calorifer?

UN ZEU MURITOR

Olimpul e în culmea sărbătorii:
Un roi de nimfe, nereide, muze
Și zeii toți veniră să s-amuze
Sub raza de argint a Aurorii.

Se-nchină toți olimpicii lăuze,
Căci nobila Junonă a născut
Un nou fecior, cu sulită și scut,
Cu brațul aprig și priviri ursuze.

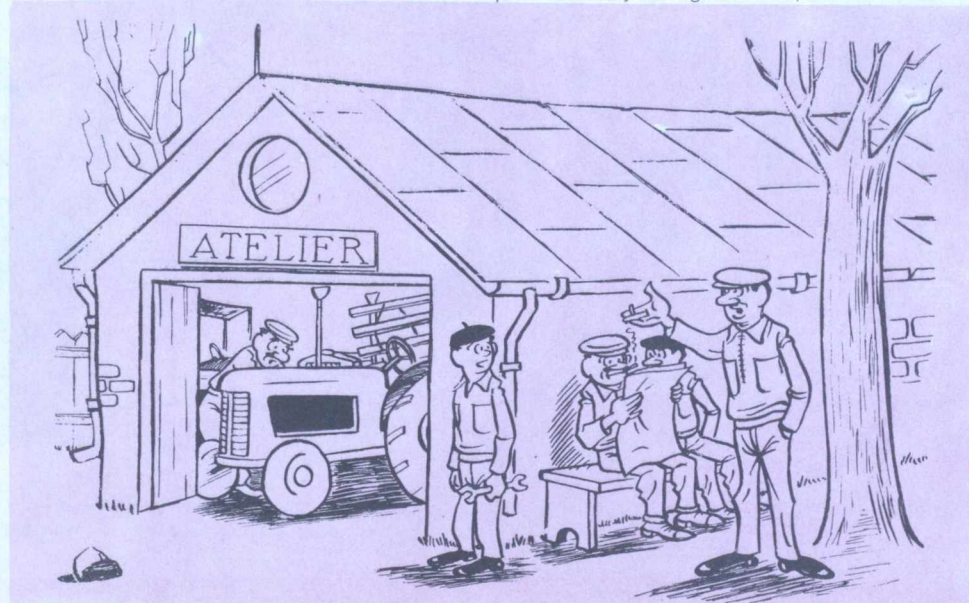
Dar, bine nu-ncepură ei chiołhanul,
Precum obișnuiau nemuritorii,
Cînd, deodată, s-adunară norii
Și, încrunțat, se scoală-Olimpianul:

— Să amuțească flaute și lire,
Căci azi, vă fac o tristă prevestire,
Rostește Zevs cu vorbe-ntunecate:

De nemurire n-o să aibă parte!
Și plîngeți toți pe nou-născutul Marte,
Că secolele lui sînt numărate...

VICTOR HILMU

Uneori repararea utilajelor agricole se face în ritm lent.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Iar scrie în ziar despre unii care fac reparații la rezezală...
— Ia spune-i lui nea Vasile s-o lase mai domol cu tractorul ăla!

mi pare nespus de rău. O afirm deschis, sincer. S-a stricat o prietenie. O mare prietenie. Era o prietenie, să zic așa, desăvirșită, iar eu, urmărind-o ani întregi, mă întrebam dacă nu cumva vom fi nevoiți totuși să adăugăm grade de comparație și unor adjective care-n condiții obișnuite nu duc lipsă de așa ceva. O minge nu poate fi „mai” rotundă decât este.

Prietenia aceasta era desăvirșită, fără siciieli, fără fisuri; era rotundă. Și totuși, ea progresa, se tot rotunjea, amănunte noi se adăugau zilnic, ciștiga în densitate, se-nmulțeau semnele după care eu, martor ocular, discret și perpetuu, eram obligat să ajung la concluzia că nu fac mare greșală cei care scapă cite-un „mai superior”, așa, luați de un elan... prea extrem.

Să trecem însă la fapte, cum ar spune un auditor în timpul unei conferințe despre împropățarea forțelor printr-un somn adânc, adormind pe loc.

Sînt vecini. Nu spun unde. Lucrează în aceeași instituție. Nu spun care. Au aceeași... nu spun ce, pentru că voi spune mai încolo. Sînt amîndoi însurați. Și cei doi copii, băieți, frecventează cu regularitate oscilatorie aceeași clasă. Își aruncă ghiozdanele în aceeași bancă și se joacă, fiind singuri, împreună, iar cînd sînt cu alți copii, caută să fie în aceeași formație, tot împreună. De ce să n-o spunem? Iau aceleași pedepse, pentru aceleași extemporale și, după observațiile mele, pedepsele cad cu precizie la același ceas, încît, dacă n-aș fi convins, mi-ar părea că părinții fac de serviciu cu rîndul. Ceea ce iar nu m-ar mira, avînd în vedere desăvirșita armonie...

Apoi femeile, soțiile. Madam Suru e cea mai scundă, brunetă, cu șorț ce bate în galben-portocaliu. Madam Istrati e șatenă, ceva-ceva mai înaltă și nuanța șorțului nu mai bate. E de-a binelea pepit. Madam Suru vorbește repede, vecina ei mai repede. În schimb, cu o nuanță de alto, ceea ce madam Suru nu are. Între ele, nu-și mai zic de-mulț „madam”, pentru că, am uitat să spun, pe prima o cheamă Vetuța, iar șorțului pepit îi spune Fîruța. Eu cred că prietenii adevărate dintre două vecine încep în momentul cînd se recunosc

calități în persoana celeilalte. Apoi se adaugă meritele gospodărești, urmînd ca talentele din alte domenii să fie descoperite cu încîntare. Cîte n-am descoperit eu în urma dezvoltării în progresie geometrică a legăturilor de strînsă amicitie dintre vecinele mele, madam Vetuța și madam Fîruța! Eram, de pildă, convins că talia pe care se-nfășura șorțul galben, alte vecine ar fi spus că doar a fost și nu mai există. De cînd madam Fîruța a pledat în favoarea unei fuste plisate, a trebuit să mă conving

dată așa maioneza. Se taie, ofta zimbînd Fîruța.

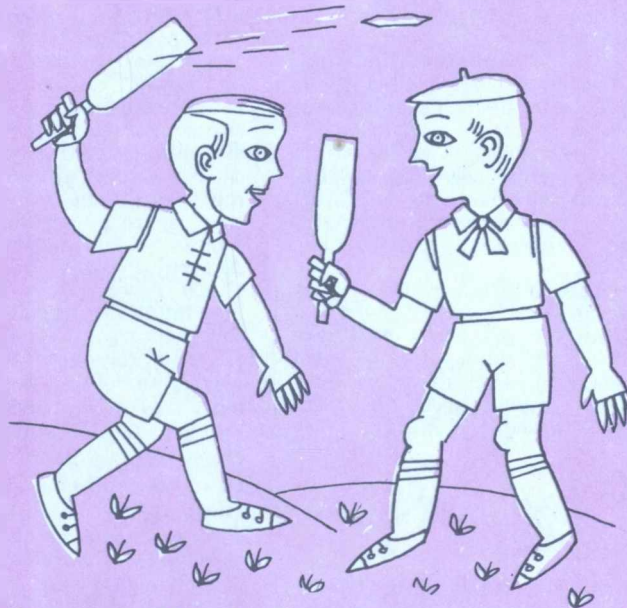
— Cum izbutești minciunelele atît de fragede?

— Dă-mi și mie rețeta bu-dincii.

— Pui enibahar?

— Așa, va să zică, mesteci după aceea, la foc mic...

Un nesperat prilej l-au oferit murăturile pentru a-mi zdruncina definitiv părerea că și bărbații vor izbui, cu timpul, să ajungă la un atît de complex sistem de relații amicale. S-a văzut atunci că fiecare vecină era nemul-

Ilustrație de BENEDICT GĂNESCU

SÎNT AMĂRÎT

că moda avansează trecînd vertiginos pe lingă mine, înghițînd în iureșul ei și talia șorțului galben.

— Vai de mine, dragă, dar greșești. Auzi, și eu care-mi spuneam că n-ar fi rău dacă puțin-putîn te-ai mai îngrișa! Nu mai sînt scoabele la modă.

Ceea ce a determinat-o pe vecină să recunoască în mod deschis că tonurile întunecate avantajează considerabil tonurile roze, care și ele sînt, adică încep să fie la modă.

Apoi, copiii, erau trimiși de două ori pe zi, pieptănați frumos, cu farfurii acoperite, în același timp, de păreau două santinele ce-și schimbă posturile între ele, la vecină. Nu exista prăjitură, feluri deosebite de mîncare, gă-tite cu gust și pricepere, care să nu fie astfel onorate.

Se făceau confidențe înduioșătoare:

— Vai, mie nu-mi iese nicio-

țumită de propriile-i murături, că merite a dobîndit nu ea, ci cealaltă!

Cei doi soți completau admirabil acest tablou cum, ca să mă exprimașă, mai splendid nu se află. Nu m-am putut obișnui ușor cu un singur amănunt. Soțul Vetuței, Suru, om serios, voinic, cu mustață, răspundea la numele de Gigi, pe cînd pe soțul vecinei Istrati îl strigau Puiu, fiind în deajuns de subțirel. Socotesc și azi că le-am încurcat numele, deoarece prietenia era atît de ieșită din comun încît nu m-ar fi mirat o bagatelă, ca schimbarea de nume. Prietenia lor se dezvolta pe linii mai severe. Dacă a soțiilor aducea a ciripit, a lor se armoniza în tonuri ample, sobre.

Lucrau în aceeași instituție, amîndoi avînd aceeași (încă nu spun ce), se înființau la același bufet și dădeau pe git „una mică,

în picioare” cu o aceeași teribilă dorință de a mai comanda încă una. Paritate desăvirșită.

Amîndoi pescuiau, fiecare era abonat la cite un ziar și împreună citeau două. Jucau șah. Seară de seară. N-am auzit vreodată amenințarea „șah”, necum „mat”. Jucau și cărți, da, cărți. Nevinovatul joc „minți”. Ei, însă, așa ceva nu puteau rosti, cel mult, „nu știu dacă e adevărat” sau „nu pot crede că nu spui adevărul”.

Și-apoi revelioanele, onomasticele, sărbătorile...

Pină-ntr-o zi... N-am s-o uit! S-au întors acasă la interval de o oră. Gigi Suru întii. Mi s-a părut că și-a tras un pic pălăria în jos, după cum cădeau borurile. Ideea unei nenorociri m-a săgetat.

Întrebat de consoartă:

— Puiu n-a venit? S-a-ntîmplat ceva?

A răspuns:

— Vine și dumnealui, mai tîrziu.

Ceva se clătina în mine. În curte se jucau băieții. De-a țurca. Aud vocea Vetuții:

— Gigi. Acasă!

Puiu Istrati s-a-ntors, așa cum am spus, mai tîrziu. Mi s-a părut că la el borurile pălăriei sînt cu o idee mai ridicate. A intrat. Fîruța-l primi intrigată:

— Ce s-a-ntîmplat? Madam Suru mi-a trimis gogoșile înapoi neatînse...

Dezastrul a urmat vertiginos! Întii: copiii își primeau pedepsa la ore diferite. Jocul lor de schimbare a posturilor nu l-am mai savurat. Madam Fîruța a renunțat la bluza croită de vecină. Bărbații nu se mai opreau la bufet, nu mai jucau „șah”. Nici

nu mi-au mai mîngiat urechile „nu știu dacă e adevărat” sau „nu pot crede”...

Nu, nu pot crede. De ce la madam Suru intră o altă femeie zilnic și un alt băiețel aduce o farfurie acoperită cu un șervețel? De ce, de asemenea, madam Istrati a declarat unei alte vecine

că ei nu-i ies așa gogoșarii?

Sînt fapte. Incontestabile. Nu mai merge.

Voi cerceta.

de
ȘTEFAN LUCA

.....
Vai, am descoperit. Știu acum totul. Și unde lucrează amîndoi (nu spun) și ce sînt. Spun îndată. Dar întii ce-au fost: amîndoi de aceeași categorie de salarizare. Începînd de ieri însă... tovarășul Suru a fost urcat la una, ca să zic așa „mai superioară”. Sînt amărît. Am însă o consolare.

Cînd vin spre casă, pe marginea riului, lingă oraș, se joacă doi copii. Ghiozdanele sînt aruncate pe iarbă. Ei bat țurca. De cite ori mă observă, mă fac că nu i-am văzut. Căci de citeva ori s-au oprit speriați. Și mie nici nu-mi trece prin gînd să-i spun acasă.

De vorbă cu artista emerită

MARIA

DESPRE CÎNTEC, BRECHT, ȘI

Ca să vorbesc cu Maria Tănase nu e deloc simplu. Întreb pe rînd la Estradă, la Televiziune, la Electrecord. N-o găsesc. Dau telefon acasă și, ce ciudat, telefonul Mariei Tănase n-are... voce. În schimb, prind alt fir: într-unul din ziare se anunță că Maria Tănase va juca în „Opera de trei parale” a lui Brecht, la Teatrul Lucia Sturdza Bulandra, sub conducerea regizorală a lui Liviu Ciulei. Alerg la teatru:

— Bine că v-am găsit, tovarășe Ciulei!

— Pentru vreo critică? Să știi că sînt foarte ocupat.

— Nu. „Urzica” de data aceasta are nevoie de un personaj pozitiv: Maria Tănase! Am auzit că va juca la dv. în „Opera de trei parale”.

— Într-adevăr. Sînt convins că nu am greșit distribuind-o în rolul lui Jeny Speluncă din opera lui Brecht. Maria Tănase este o mare artistă, nu numai cîntăreață de folclor.

— Se află probabil în repetiții?

— Nu. Deocamdată se află în... tren!

— În tren? În opera lui Brecht există și un tren?! Eu știam de un automobil...

— În opera lui Brecht, nu. Dar în „opera” Mariei Tănase, da. Dacă vrei să nu pierzi interviul fugi la gară! Pleacă sigur cu 101...

Pentru că în materie de indicații regizorale Liviu Ciulei nu admite replică, alerg la gară fără să înțeleg ce legătură poate fi între un interviu și 101. O legătură totuși există: acceleratul 101 duce la Tg. Jiu. Trec dintr-un compartiment într-altul și dau de... vocea Mariei Tănase care glumea cu un copil. Mă prezint și-i cer, scurt, un interviu pentru „Urzica”. Mă invită lingă ea și tot atît de „scurt” îmi zice:

— E cam incomod locul, dar n-avea grijă. Interviul o să... meargă. Iată acum răspunsul la prima întrebare...

— De unde știți care e prima întrebare?

— O citesc în ochii dumitale. Da — mă duc la Tg. Jiu. Din luna martie 1962 mă tot duc și

viu. Sînt transferată, la cererea mea, la taraful Gorjului...

— Prin transfer? La cerere?! După cîte știu erați în plin succes la Teatrul „Constantin Tănase” din București.

— Așa e. Dar acum mă aflu în zăvoiul din Tîrgul de pe Jii, între cei mai talentați lăutari pe care i-am cunoscut vreodată. Sper să-mi pot îndeplini o veche datorie față de mine și față de cei care vor să învețe de la mine. Crezi că am făcut un schimb păgubitor?

— Nu... unul emoționant... Îmi surprinde firul unui gînd:

— Te miri poate că am renunțat la un post de „cap de afiș”? Da, am renunțat ca să nu rămîn datorie celor care mi-au împrumutat comoara de neprețuit — cîntecele care mi-au făurit faima. Că, deh... „răgazul de vîrstă”...

— Apropo de vîrstă... Aș putea îndrăzni...

— Ei, ba nul! După unii care mă confundă după nume cu soția regretatului meu director Constantin Tănase aș avea 68 de ani și mă „țin bine”, după alții care

INTERVIURILE „URZICI”

știu că sînt fata lui Moș Tănase Coandă, grădinarul din „Livada cu Duzi”, am 49 de ani și arăt „mai mare”. Așa că lasă-mă la 68 ca să par de 30.

— Și pentru că vîrsta a fost dată pe față fără a se vedea însă pe... față, pot să întreb cînd și unde ați debutat?

— Mă consider o debutantă permanentă, dar prima dată am debutat la revistă, sub numele de „Mary Atanasiu”, nume obținut cu mare greutate în loc de Elise Lamé, cum ținea morțiș să mă afișeze directorul companiei. Era în anul 1934.

— Și ce-a zis Moș Tănase?

— Taica a avut de tras o grea suferință pentru că pe fratele meu l-au dăruit nașii cu numele de François (François Tănase)! Dacă s-ar fi pomenit și cu mine

transformată în Elise Lamé cred că bietul taica, vorba lui nea Iancu Brezeanu, ar fi murit „de subit”.

— Știu că ați fost și sinteți o bună interpretă de cuplete. Ce anume v-a făcut să îmbrățișați genul satiric?

— Era în 1939. După întoarcerea mea din străinătate, un anonim, ca să mă necăjească, mi-a trimis un cuplet răutăcios la adresa mea. Nu era semnat. L-am citit, m-am amuzat și ca să mă amuz și mai mult l-am spus în fiecare seară pe scenă. Succes formidabil! Autorul a apărut ca să-și revendice... drepturile. Se numea Pagoni, era cîntăreț și autor de cuplete. Deci, un „bun coleg”... După aceea ne-am împrietenit. El a murit, bietul, cu impresia că eu sînt „deșteaptă”...

— Acesta e primul succes de cupletistă. Celelalte?

— Nu mai țin minte. Ar fi cel mai trist lucru din viața unui artist să țină minte succesele! Ar însemna că le-a avut foarte rar...

— După cîte știu, sinteți întotdeauna primită cu căldură de public...

— Aș! Se mai întimplă să se ceară și banii înapoi!

— Cum?! Nu pot să cred... Maria Tănase zîmbește:

— Ba să crezi. Odată, într-un sat din Maramureș, în timp ce se aștepta începerea spectacolului, s-a auzit de-afară un difuzor de radio care anunța: „Acum cîntă Maria Tănase”. Casierul s-a trezit cu mai mulți oameni care au cerut să li se dea banii înapoi, deoarece eu, n-aș fi „eu”. Ca să-i convingă, i-au adus la mine în cabină.

MARIA TĂNASE
văzută de GEORGE VOINESCU

— Și desigur s-au lămurit.

— Deloc. Tot au cerut banii înapoi pentru că nici cu buletinul de identitate n-am reușit să-i conving. În buletin port numele soțului.

Povestea amuză întregul compartiment. Întreb însă mai departe:

— Slujiți una dintre cele mai frumoase arte. De la cine ați învățat meseria de cîntăreață?

— Meseria? Meseria, da, se învață! Se observă pe undeva că fac meserie? M-ar întrista, tovarășe dragă, și, m-aș retrage din... meserie.

— Ce părere aveți despre satira nouă din folclor?

— Despre creația poporului nostru nu pot exista decît păreri bune. Uite, de pildă: o țărăncă colectivistă, Rusalina Călean din regiunea Timișoara, mi-a trimis de curînd o poezie cu rugămîntea s-o dau la „bodoaje”, adică la difuzor:

*Este una-n sat la noi
Care cîntă că muncește
Dar la griu nu imblățește
Ea tot cîntă cu tractorul
Și nici n-a văzut ogorul
Ne tot spune că-i micuță,
Mîncă cit o vrăbiuță
...Cit inchepe-ntr-o căruță!*

Care critic literar i-ar putea găsi vreun cusur? întrebă Maria Tănase.

— Am aflat că va apărea în curînd o culegere de cîntec din repertoriul dumneavoastră. E adevărat?

— Da. Am culesse și cîntate 480 de cîntece și mi-am început cariera cu un repertoriu de 120 de piese, știute pe dinafară. Cîteva vor apărea, în curînd, tipărite la Editura Muzicală.

— Printre cele incluse vor fi numai cîntece oltenesti? Mă refer la... Tg. Jiu.

TARAFUL GORJULUI

Desen de SILVAN

TĂNASE

UNELE PROBLEME DE... UMOR

— Nu! Vor fi cîntece din toate regiunile.

— Fiindcă veni vorba, cum reușiți să redați „culoarea“ cîntecelor fără să simțiți nevoia de a insista prea mult pe dialectul regional?

— Vezi dumneata, la asta îți povestesc ceva. Mă feream să-i cînt cîndva maestrului Sadoveanu un cîntec moldovenesc, de teamă ca pe cel mai mare grăitor și scriitor să nu-l supere unele stingăcii în redarea accentului respectiv. Și i-am mărturisit de ce mă feream să-i cînt. Prea vorbea frumos moldovenește!

„Zi-l așa cum știu că-i zici de obicei, Mărie. Cei de pun accentul cu furca se căsnesc s-o facă pentru ca să dea impresia că au „stil“. Lucrurile frumoase în artă nu sînt acelea care se arată încărcate și căsnite. Atunci nu ne mai încintă, ne obosesc.“

Scriu, scriu și ridic privirea către Maria Tănase. Mă uit la ea. Se uită departe prin fereastra vagonului. Fața i se luminează din ce în ce.

— La ce vă gîndiți?

— Îmi sună în urechi vorbele marelui meșter. Dar ne apropiem de Tg. Jiu, de „Coloana infinitului“ lui Brîncuși... O vei vedea și dumneata cînd vom ajunge! Ce păcat că nu ai avut fericirea, pe care am avut-o eu, să-l cunoști personal. Era fermecător...

— Ați cunoscut oameni mari...

— Aceștia nu sînt oameni mari, tovarășă reporteră. Aceștia sînt munți de granit care au fost odată funduri de mări iar azi sînt culmi...

Pe banchetă zăresc o carte pe care Maria Tănase o răsfoiește ades. O cer. E un volum al lui Arghezi. Pe prima pagină, o dedicație: „Cine calcă silaba romînească, stihul, cîntarea, ca subtila Maria Tănase? Diavolul? Nici el...“

Maria Tănase mă întrebă:

— Îți place Arghezi? Nu-i așa că și versurile lui țîsnesc de pe culmi de munți? Nu am dreptate?

— Da, de la Arghezi am învățat și voi învăța meșteșugul versului adevărat...

Conversația cu Maria Tănase se desfășoară plăcut, dar ne apropiem de Tg. Jiu și cu multă părere de rău trebuie să-i pun ultimele întrebări:

— E adevărat că veți juca în „Opera de trei parale“ a lui Brecht?

— Era cît p-aci... să nu joc, și totuși... Cum să nu joci sub bagheta lui Liviu Ciulei?

— Bine, dar de la doină pînă la Brecht e o oarecare... distanță.

— Și încă ce distanță... mică! Voi cînta muzică de jaz.

— În rolul lui Jeny Speluncă veți cînta jaz?

— Ei și... Muzica de jaz autentică nu este și ea tot folclor?

I-am cerut permisiunea s-o însoțesc mai departe. Am colindat alături de ea prin regiunea Oltenia. Maria Tănase nu mai vorbea. Stăteam lîngă ea și, din cînd în cînd, îmi zîmbea și-mi arăta că nu vorbește. Avea de cîntat: cîte două și trei spectacole pe zi date în săli tixite de țărani muncitori. „Taraful Gorjului“? Tot unul și unul...

— O să vedeți la vară ce pot gorjenii mei! Mă asigură Maria Tănase. Și o cred, pentru că i-am văzut acum însuflețiți și îndrăgostiți de cîntec.

La despărțire îi adresez Mariei Tănase ultima întrebare:

— Ați putea să ne dați o definiție a satirei și umorului?

— Definiție? Satira? Satira... Da! Pe la țară celor satirizați — cum am spune noi, li se zice „căzuți din piersic“, iar satirei „te umflă risul de... plîns“. Umorul? În loc de „a fi sau a nu fi“, umorul este ceva pe care îl ai sau... nu îl ai! Iar satira și umorul devin „ceva“ concret cînd sînt aduse bine din condei și scoți cu ele aplauze la „scenă deschisă!“

— Mulțumesc!

— De ce? Încă n-am văzut cum ai scris interviul...

RODICA T. FLOREA

CINE?

Cine-i primul pe tractor?
O mindrețe de fecior!
Face vrăji, nu știu ce-o fi,
Din cinci zile face-o zi...
Într-un rînd să aflu orui
Și-mi plăcu răspunsul lui:
— Nu sînt vrăji, nu te speria,
Ci mi-i drag de munca mea!
Și-au spus oamenii din sat:
— Păi, e bun de deputat!

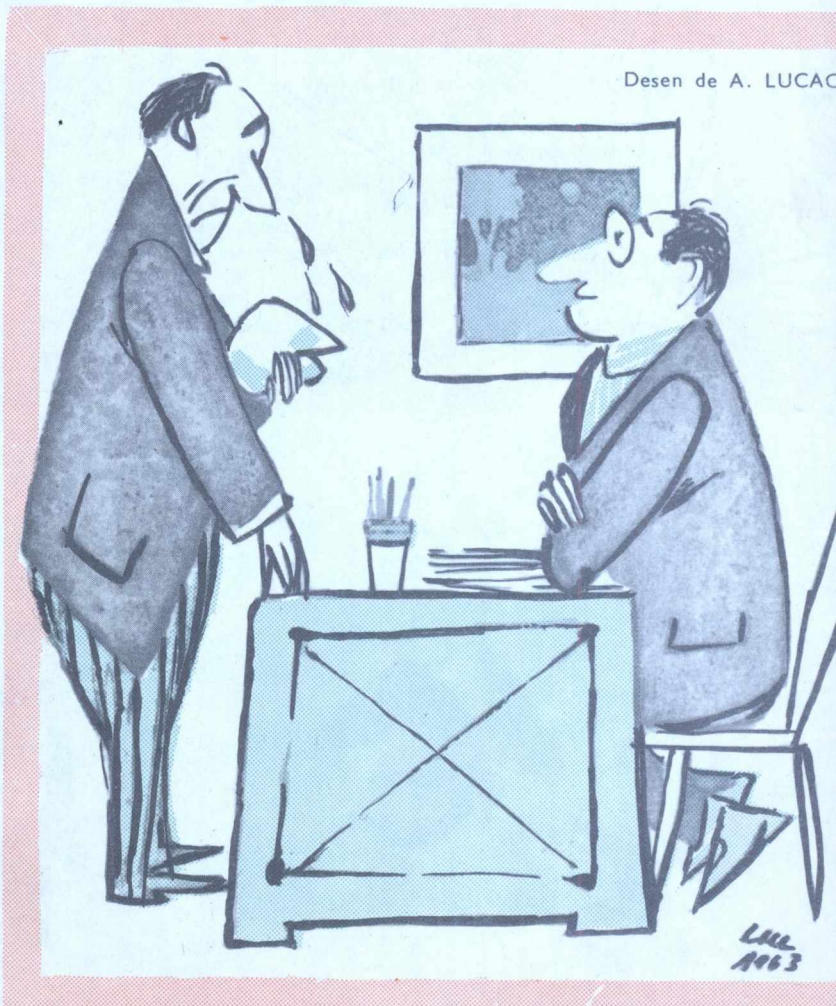
Cine-i primul pe tarla,
De-o fi soare, de-o ploua?
E un chipeș brigadier
Parcă-i foc, parcă-i piper.
Griul de brigadă pus
Capu-și saltă tot mai sus,
Iar porumbul, să-l vedeți,
Îi rid dînții din știuleți...
Și-au spus oamenii din sat:
— Bun e brigadieru-n Sfat!

Cine vine pe colnic?
Iată vine-un alt voinic.
— Cine-o fi?

— Ce, ați uitat?
E al nostru deputat.
— L-ăm uitat, să nu te miri,
E din rarii musafiri:
Ai nevoie, nu-l găsești,
L-ai găsit, nu-l prea urnești...
Și-au spus toți, în colectiv:
Să-l urnim definitiv!

Cine soața și-a privit
Cu ochi calzi de-ndrăgostit?
Un fruntaș, un deputat.
Tare s-a mai bucurat
Că-i alături la drum
Chiar și soața lui acum.
Pui gălbiori ca păpădii
Crește-n colectivă mii
Și-au spus oamenii așa:
S-o alegem și pe ea!

ȘTEFAN TITA

Desen de A. LUCAC

LUCAC
1963

— Tovarășe director, vă rog să mă învoitiți: mi-a murit soacra!
— Iar? Luna trecută ai spus același lucru!
— Da, dar parcă dv. nu știți de ce e în stare o soacră!

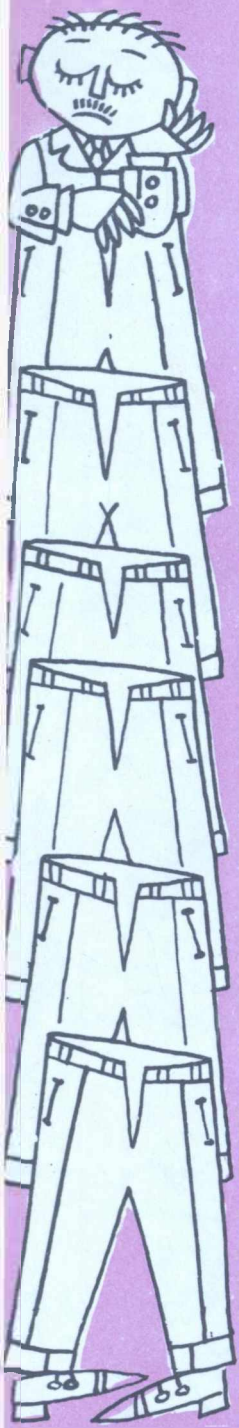
Ploaia

de AUREL STORIN

Ce ploaie dreaptă!
Cum și-arată
mindria ei,
neînclinată!
Cu ce înaltă demnitate
Se-aruncă-n arșiță!
Și cade!
Cu ce tăcută modestie
sărută cîmpul,
și-l învie!
Parcă-și desprinde
de pe cer
tăria ei de caracter!

Cum se sacrifică,
și moare,
să-ți dea o umbră de răcoare!
Ce ploaie sigură
și dreaptă!
Cîți oameni o doresc,
o-așteaptă!
Cîtă putere!
Ce-armonie!
Așa te vreau, eu,
Poezie!

pantaloni lungi

Spre deosebire de „Omul cu pantaloni scurți“, eu nu sint film italian, ci inginer moldovean.

În urmă cu mulți ani, am fost, poate, și eu un om cu pantaloni scurți, dar n-am ajuns niciodată erou de film, deoarece am ajuns specialist la Fabrica de confecții Iași. Această fabrică nu face filme „cu pantaloni scurți“, ci producție cu pantaloni lungi. În această situație, eu fiind „regizor“ principal al fabricii, am devenit cunoscut drept „Omul cu pantaloni lungi“. Dar să nu credeți că mi se spune așa fiindcă pantalonii mei sint mai lungi decit alții! Nu! Sint pantaloni absolut obișnuți.

Celebritatea mi-a adus-o faptul că sint un om cu... câteva sute de pantaloni. Și toți sint lungi. Sint lucrări impecabil, că doar sint confecționați în fabrica noastră.

Se știe că mulți colecționează mărci, bani vechi sau tablouri. Numai eu colecționez pantaloni.

— Ce-ai să faci cu-atiția pantalonii? mă necăjea Nae, de la contabilitate.

— Am să-i port, că doar n-am să-i măninc, răspundeam eu acru.

Așa eram eu atunci, acru. E drept că orice om, cînd are un pantalon nou, e vesel, bucuros. Eu, deși trebuia să fiu de sute de ori vesel, eram de-o mie de ori cătrănit.

— Cum ai să-i porți, nene? continua Nae. Că, vorba cîntecului: „Șapte vieți dac-ai avea și tot nu i-ai termina!“

Deși complet nemuzical, mi-am dat seama că avea dreptate. Chiar dacă-i porți zilnic, o pereche de pantaloni ține peste un an. Ceea ce înseamnă că mă pregăteam să trăiesc încă două-trei sute de ani. Așa că m-am pus pe gînduri și pe tratament. Pentru boala mea de ficat. Altfel, socoteam, n-am să pot uza mai mult de 30 — 40 perechi.

Totuși, am mai încercat încă odată la organele comerțului:

— Priviți, tovarăși, ce croială! Nu vă place?

— Ba da. Croiala ne place!

făceau ei în cor pe patru voci răgușite, ahtiate, parcă, după pantaloni călduroși.

— Vedeți cum cade dunga?

— Cum să nu vedem. Cade bine!

— Remarcați calitatea! Așa dungii mai rar! Absolut perpendicular pe virful bombeului. Asta e geometrie, nu croitorie.

— Aveți dreptate, tovarășe Pitagora, dar nu luăm pantalonii.

— De ce? Vi se par prea... tehnici? Sau poate vă displac manșetele?

— Sint exact cum le-am visat noi! Știți, vrabia visează mălai, iar noi, recepționerii, visăm pantaloni cu manșete de tipul ăsta.

— Atunci poate-s pantalonii prea lungi? Ori prea strîmți?

— Sint milimetric exact ca în stas. Parcă-s măsurăți cu șubleul, nu cu metrul, dar...

— Aha, aveți ceva de zis de cusături?

— Vai! Dar cum puteți să vă gîndiți! Sintem morți după astfel de cusături. Cu asemenea cusături, te simți alt om. Parcă ești mai tare, mai voinic, mai vesel. Îți vine să fugi, să alergi, să... faci gimnastică...

— Bravo! Atunci îi luați? Vă facem factura?

— Nu! Ne doare-n suflet, dar nu-i luăm.

— De ce frate, dacă-s buni?

— Pantalonii da, dar stofa ba! E o stofă cu țesătură mult prea rară. Nu e conformă mostrei.

— Dar noi facem pantaloni, nu stofă!

— Da, dar stofa, materia primă, de ce n-o recepționați și voi, așa cum facem noi acum cu pantalonii? Adică, cu ochii în patru?

— Asta-il! Aici mi-au zis-o direct, deși am ochii în șase dioptrii... Eu răspund de recepția stofei. Și-am răspuns așa de bine, că acum am un munte de pantaloni, pe răspunderea mea.

— Vezi, fii atent! îmi șoptește un amic de la comerț. Dacă vine stofa pentru sacouri, să faci la fel, poate-ți completezi colecția. Cel puțin să ai costume întregi!

A. LĂPUȘ

DOAR SÎNT

„A fi politicos cu femeile, a fi cavaler cu fostul sex slab“ este unul din principiile mele de conduită de la care nu mă abat nici chiar atunci cînd e vorba de soția mea. Nu mi-am îngăduit niciodată să privesc femeile cu un aer de superioritate, pe motiv că sint un demn urmaș al lui Adam și nu un biet extras de coastă...

Admirați-mă, așadar, în toată măreția: în fața dumneavoastră se găsește un adevărat cavaler, un veritabil Cartouche de pe malurile Dimboviței...

Ah, dar cite nu i s-au întîmplat acestui contemporan Fanfan la Tulipe din pricina atitudinilor, socotite de unii retrograde, cum ar fi, de pildă, politețea.

Mă aflu deunăzi în autobuzul 38. Autobuzul 38 se distinge prin două caracteristici: vine rar și vine aglomerat. În stație, în ordinea urcării, eu eram cel dintîi. Mai bine zis mi s-a părut, deoarece, odată sosit autobuzul, eu n-am mai fost primul. Am fost al patrulea. Prima a fost o duodie care era ultima, a doua a fost o gospodină care era a șasea, a treia a fost o doamnă care era a cincea, al patrulea am fost eu care eram primul. Și am rămas primul. Pe jos. Cu chiu cu vai am fost al treilea în al patrulea autobuz. Cînd a pornit din stație a doua Skodă, o călătoare mi-a strigat de pe scară în chip de consolare:

— Nu fi supărat, tovarășe. Doar ești bărbat!

Bărbat, bărbat, dar bine că pînă la urmă am urcat.

Mă cuibăresc într-un spațiu de patru centimetri pătrați. Unei pasagere i se pare că mă lăfăi prea comod și-mi atrage atenția cu cotul. Mă-nghesui pe trei centimetri. Stimabila mai are însă un cot, așa că-n următoarea secundă mă regrupez pe un singur centimetru. Dumneaei socotește exagerat și acest spațiu:

— Tovarășe, simte-te!

Adevărul e că nu mă mai simt deloc. Ba nu, mă simt. Simt cum un burghiu îmi străpunge pantofii. Nu e burghiu, e toc cui. Doamna mi-a găurit bombeul. Scot un urlet:

— Tovarășă, m-ați nenorocit! De ce nu sînteți atentă?

— Nu exagera și dumneata! Și în definitiv ești bărbat! se revoltă ea. Oh, unde-s cavalerii de altă dată!?

— Au dispărut! completează o alta.

— Au dispărut, pesemne, striviți și ei! scîncesc eu.

Încerc să cobor la prima:

— Îmi permiteți, tovarășă?

— Ce te-nghesui, omule? Fii și dumneata mai altfel, doar ești bărbat! se indignează o cochetă zglobie.

— Și bărbații n-au drept să coboare la prima?

— Ce te miri, dragă? ciripește o Cosinzeană rimelată, nenorocindu-mi celălalt picior. La șosea sint toți niște Jean Marais și-n autobuz parcă-s la iarmaroc! Se-mbulzesc, se reped, se-nghesue, nu țin seama că sintem femei, ființe mai plăpînde, dă-te omule de-o parte că-mi agăți ciorapul, ce naiba? Ai înțepenit? Fii și dumneata mai cavaler și vorbește frumos! Ești doar bărbat!

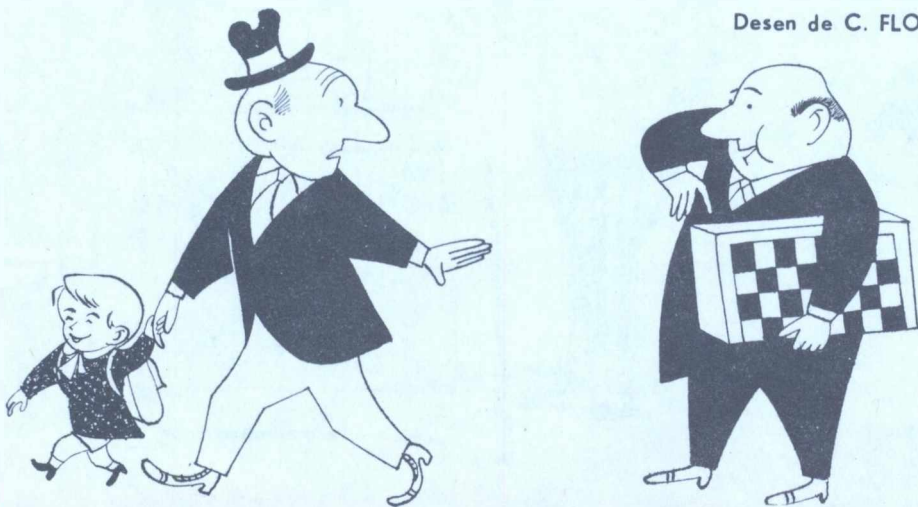
— Ai dreptate, Pusi! adaugă cocheta rujată. Și mai are și tupeu!

— N-am tupeu, duodie. N-am nici tupeu, nici bombeu! N-am scos un cuvîntel.

— Am băgat de seamă. Ne sfidezi! Și ce dacă ți-a atins piciorușul? Ești doar bărbat!

— Am fost... Recunosc, sint bărbat și vă rog să mă scuzați-că m-ați strivit. Eu, totuși trebuia să cobor la prima. Permiteți-mi să cobor cel puțin la a treia... Văleu! Piciorul!

Desen de C. FLORIAN

ȘAHISTUL: — Hai să-ți arăt o problemă grozavă!
— Anul ăsta în nici un caz! Am de rezolvat alte probleme mai grozave!..

BĂRBAT!

Și am coborît la capătul liniei.

M-am întors cu alt autobuz și m-am așezat frumos la rînd la cinema. Apare o frumoasă oxigenată. Se uită în stînga, se uită în dreapta și mă ocheste. Nu știu, ori am eu o figură de om bun, ori am o figură de fraier. Ia loc înaintea mea.

- Dudaie, nu vă supărați...
- Nu mă supăr...
- Aici nu-i locul dumneavoastră.
- Halal cavaler! M-aș fi mirat să...
- Vă rog să vă mirați mai la coadă. Nu e rezonabil să vă strecurați înaintea altora.
- Dar sînt femeie! Dumneata ești bărbat.
- Știu, am simțit-o adineauri în autobuz.

Și din nou se proptește trainic în fața mea.

- Dragă tovarășă...
- Nu sînt draga dumitale!
- Tocmai de aceea nu văd nici un motiv să vă cedez locul. Credeți-mă, aștept aici de la nouă dimineața.
- Dar ești bărbat! Și te văd și dezghețat.
- Înghețat, duduie, că stau la rînd de trei ceasuri. Insist să vă ocupați locul care vi se cuvine.
- Acesta e locul care mi se cuvine. Dumneata doar ești bărbat!
- Îmi fac autocritica.
- Eu nu plec de aici nici moartă!
- Dar nu vă dorește nimeni un asemenea destin!
- Eu sînt femeie!
- În general am observat!
- Dumneata ești bărbat!
- Aveți un spirit de observație care vă face cinste. Acesta e totuși locul meu.
- Eu sînt femeie!
- Și eu sînt bărbat!

Și ea a luat bilet înaintea mea. Și eu am rămas fără bilet, fiindcă dumneaei care e femeie luase ultimele zece!

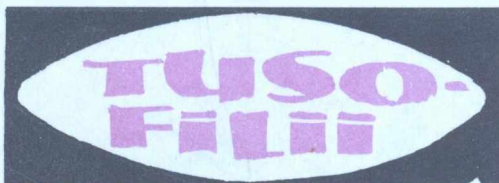
Am devenit prudent. Acum, ori de cîte ori călătoresc în autobuz sau mă așez la vreun rînd, am asupra mea o delegație semnată de nevastă-mea, că-i țin locul...

I. AVIAN

DE CURÎND, TOVARĂȘUL
I. ROVINSKI, REDACTOR-
ȘEF ADJUNCT AL REVISTEI
„TIMPURI NOI” (MOSCOVA),
A VIZITAT REDACȚIA
NOASTRĂ.

I. ROVINSKI, văzut de
EUGEN TARU

Mie îmi place să merg la spectacole. De aceea, prietenii mei spun despre mine: „Ăla? Păi dacă nu merge la un spectacol tușește!” Și au dreptate. Pe onoarea mea! Dacă nu merg, înseamnă că tușesc. Adică sînt răcit și stau acasă. Numai că sînt unii spectatori care numai cînd merg la spectacol tușesc. Parcă abia așteaptă să capete o răceală și să dea fuga la casa de bilete, ca și cum sonatele, simfoniile și dramele țin loc de „Sirocol” sau „Tusocalmin”.

Odată, mi s-aîntîmplat să stau la Ateneu tocmai lîngă un asemenea spectator. Să fi auzit la el concert pentru sinus și faringe! Pe toți suflătorii îi acoperea. Iar cînd a început și să strănute, i-am spus: „Noroc!” Dar el: „Ce noroc? Sînt răcit *cobză!*” Vezi, doamne, melomanul își lega diagnosticul tot de un instrument muzical.

Tot așa am pățit-o la un spectacol cu „Hamlet”. Un spectator de lîngă mine a început să tușească. Și, culmea, în momentul cînd eroul rostea „A fi sau a nu fi”, cel cu tusea mi-a spus indignat: „Ce tot îmi cobește ăsta? Cum adică „A fi sau a nu fi?” Am dat din umeri: „Deh, cine știe? Dacă nu te îngrijești!”

De aceea, am o idee. (Nu e fixă, întrucît are și variante!) Ce ar fi ca în locul bufetelor din holurile teatrelor și sălilor de concert, să se înființeze puncte farmaceutice? Aici s-ar putea vinde „Flavisept” și „Gargarism”. Altă variantă: în foaiere să se amenajeze cîte o instalație pentru inhalatii. Îți lași hainele la garderobă, îți pui un halat și treci la inhalatie. Iar plasatorii, în loc de programe să ofere prîșnițe. Și ar spune: „Ia d-astea calde! Calde de la foc și cu muștar la mijloc!”

Dar ce-ați zice de un repertoriu teatral întocmit pe următoarea... rețetă: La Național să se joace „Bolnavul închipuit” sau „Doctor fără voce”. La teatrul „C. Tănase”, revista „Vorba... strănutului” și concertul „Tusea, bat-o vina!” Aici s-ar putea cînta melodii ca „A fost de-ajuns o... aspirină”. „Mai spune-mi odată... hapticu!” sau „Pentru prima oară-n viața mea... tușesc”. Tot așa n-ar strica să se prezinte opera „Spițerul din Sevilla”, opereta „Vinzătorul de antinevralgice” cu celebra arie „Cînd sârmanul tatăl meu strănuta cum strănut eu”.

Și mai există o ultimă soluție. Cine vrea să meargă la teatru, vorba ceea, n-are decît să se ducă... sănătos.

V. D. POPA

— Degeaba te ascunzi: am văzut cum îți suceai capul după ea!

Desen de V. TIMOC

Referitor la unii maștri
cu năravuri vechi.

— De ce nu întrebunțază macaraua?
— Lasă-i așa, să vadă și minții ăștia
că meseria e grea!

Desen de M. CAPĂȚĂ

CARICATURI DIN EXPOZIȚIA ANUALĂ DE

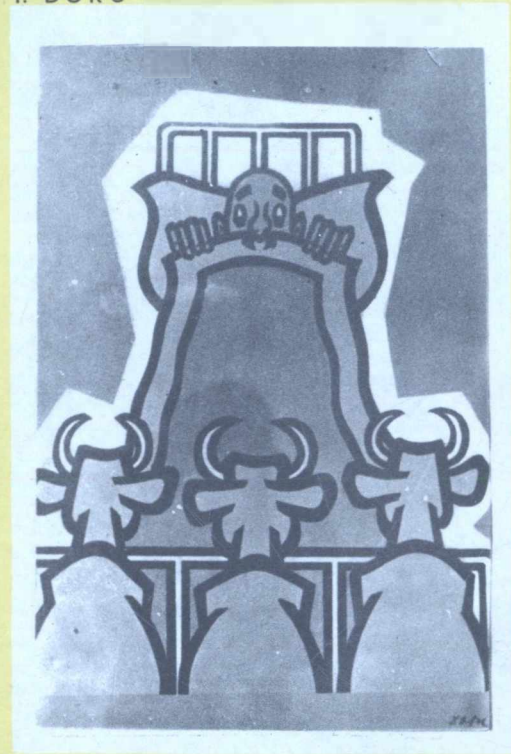
GRAFICĂ

CIK DAMADIAN

Salazar, doctor honoris causa al Universității din Lisabona.

I. DORU

— Să ne împrumutați plapoma, că nu știm cum vom ierna în acest an.

EUGEN TARU

ADENAUER: — un amurg politic întârziat.

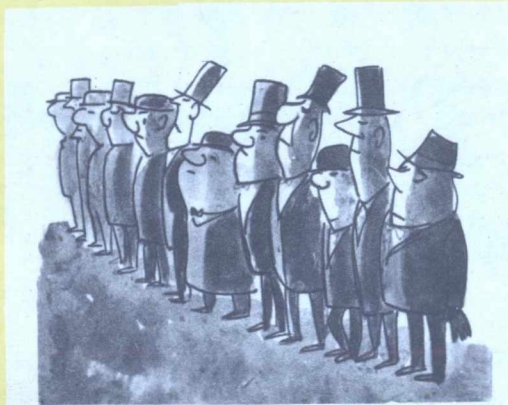
ADRIAN LUCACI

(Din ciclul „Melomaniacii”)

NELL COBAR

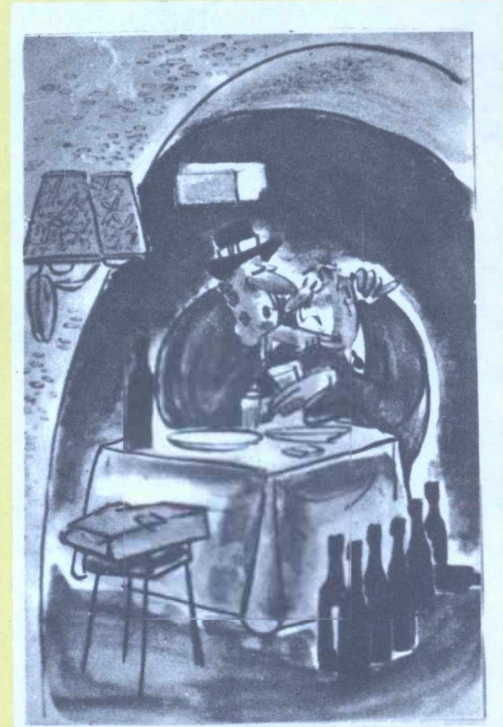
INTEGRAREA ECONOMICĂ OCCIDENTALĂ

DUMITRU NEGREA

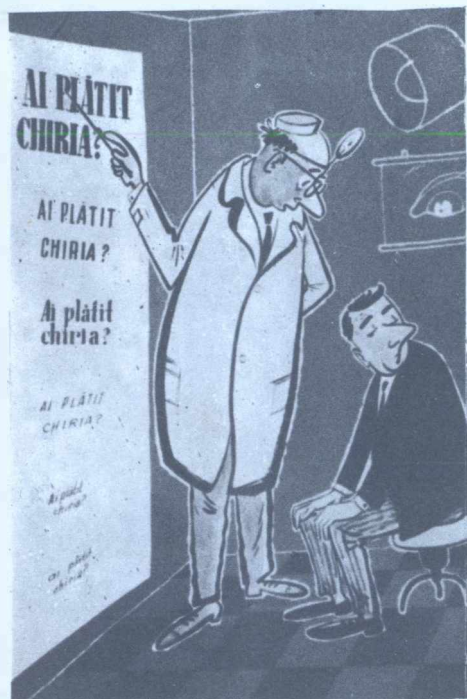

MATTY ASLAN

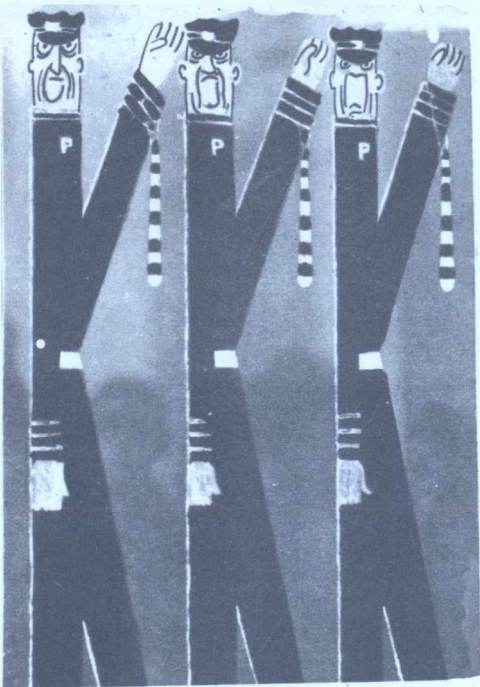

CHIRIAC GHEORGHE

— ... și de mult nu vezi?
— De opt luni.

V. VASILIU

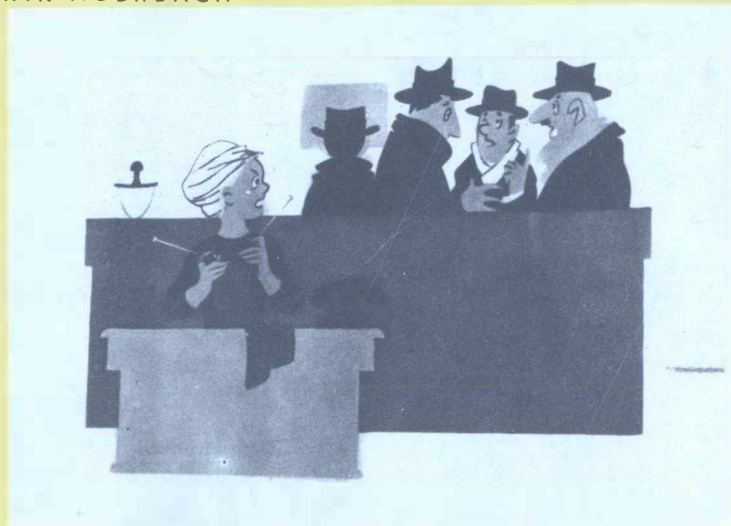
POLIȚIA S. U. A. ÎN TIMPUL SERVICIULUI

— Înainte... marș!

TOULOUSE LAUREC:

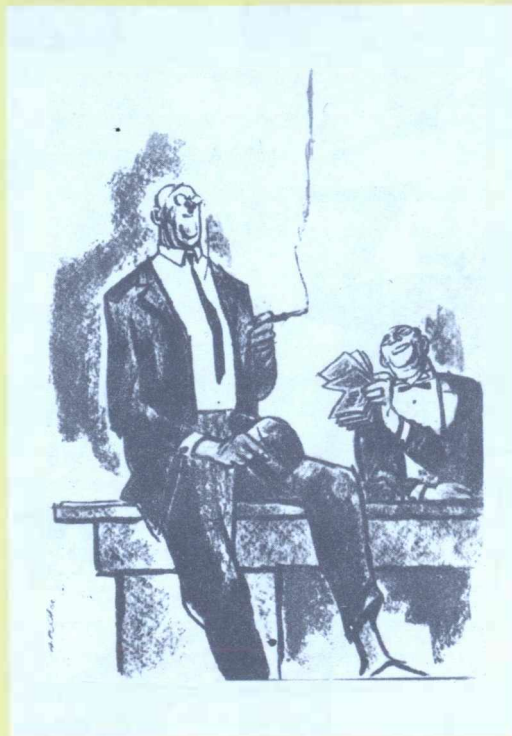
— Eu mai și lucrez...

RIK AUERBACH

— Mai încet, tovarăși! Aici se lucrează.

POCH ALBERT

LA UN BIROU DE PENSII PENTRU FOȘTII SS-IȘTI
— Ai fost SS-ist? Lasă că ți-o plătim noi!...

IONESCU SILVAN

Scriitorul ALEXANDRU CAZABAN

N. CLAUDIU

NEOCOLONIALISTUL: — Întind mîna tuturor popoarelor eliberate...

Din carnetul

S C R I T O R U L U I D E S A T I R Ă

de M. G. SEMIONOV
— Redactor-șef al revistei „Krokodil” —

„KROKODILUL” N-A AJUTAT

Sună telefonul.

— Redacția „Krokodil”?

— Da.

— Am o reclamație. Țeava de apă din bucătăria noastră curge. Ce părere aveți, iese din asta un foileton?

— Ați chemat instalatorul?

— Nu. Dar dacă nu iese foiletonul, poate încercați un pamflet sau o parodie, că și astea țin de genul satiric.

— Eu zic totuși să chemați instalatorul, încercați la centrul de reparații.

Peste un ceas, telefonul sună din nou.

— Redacția „Krokodil”?

— Da.

— Tot eu sint. Nu mai faceți pamfletul! Lăsați-o baltă!

— Ați chemat instalatorul?

— L-am chemat. A reparat țeava și gata. Totuși pe dumneata nu te înțeleg. Ce ți-a venit să-ți distrugi singur subiectul de foileton?

DRAGOSTE ȘI URĂ

Fata mea, în vîrstă de 12 ani, m-a întrebat odată:

— Este adevărat, tată, că urăști personajele negative din foiletoanele tale?

Ce era să-i răspund? Înapoițați cum sînt, eroii foiletoanelor stîr-

nesc în mine mai curînd compasiune decît ură. Sentimentul ăsta cred că-l încearcă și medicii cînd au de-a face cu bolnavii. Apoi ar trebui să simt un fel de recunoștință pentru acești eroi care, oricît sînt ei de negativi, reprezintă totuși stimulentele creației mele.

Dacă nu sufăr pe cineva, acela este desigur redactorul publicației căruia trebuia să-i aduc materialul. Asta pentru că taie de obicei tot aportul meu original, distrugînd cu creionul colorat toate spiritele, aluziile și tot ceea ce în mod obișnuit se numește glumă.

Bineînțeles, fetei nu i-am spus nimic despre toate astea. Am scos numai o monedă din buzunar și i-am spus să se ducă mai bine la cinematograful.

O PĂRERE „SINCERĂ”

Doi scriitori s-au prezentat la redacție. Unul adusese un manuscris pîntecos — circa patruzeci de coli de autor — celălalt un caietel subțire. Primul era romanțier, celălalt scrisese niște schițe umoristice. Directorul editurii a strîns cu căldură mîna romanțierului și i-a răspuns umoristului abia înclinînd capul.

Cînd scriitorii au ieșit din cabinet, directorul închise bine ușa și înhăță caietul subțire al umoristului. De după ușa capitonată se auzea din cînd în cînd cite un hohot de ris înăbușit.

Tirziu, ușa se deschise, și directorul chemă un redactor.

— Sînt sigur că romanul ăsta o să placă. Sînt de părere să-l dați la recenziat unui critic cu greutate. Flecustețul ăsta — adăugă el, arătînd caietul — o să-l rețin. Dacă am vreme o să-l răsfoiesc.

De fapt, directorul citise caietele, dar l-a luat acasă să-l citească familiei. Doar nu era să se dea de gol în fața subalternului. Directorul avea o slăbiciune

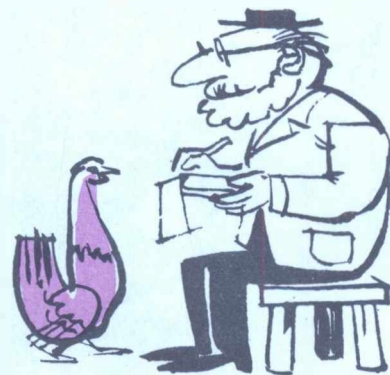
pentru umor, dar era convins că slăbiciunile trebuie ascunse.

TRANSFORMARE

În fiecare dimineață găsesc pe masă un teanc de manuscrise:

foiletoane, versuri, subiecte de caricaturi, schițe și foarte, foarte multe fabule. Lupul, găina, leul, iepurele, racul și știuca sînt acolo vedete de netăgăduit. Unul din autori, fost contabil, scria în scrisoarea adresată redacției:

„Mă găsesc în perioada activă a bătrîneții creatoare și vreau să

fiu de folos cititorilor dv., cu ajutorul fabulelor mele”.

I-am răspuns:

„Aveți afinități pentru umor. Dar a risipi talentul dv. pe niște fabule minuscule e tot una cu a fărîmița rubine uriașe în grăunțe cît bobul de mac”.

În cîteva luni de zile, puhoiul de fabule a scăzut. În schimb, redacția scenariilor de filme a trebuit să angajeze un număr dublu de recenzenți și consultanți pentru secția de comedie...

SFATURI PENTRU ÎNSURĂȚEI

În principiu o căsătorie se încheie pe veșnicie. Străduiți-vă ca veșnicia să dureze mai mult decît un an, doi...

Divorțul nu este boală molipsitoare. Totuși, dacă țineți la căsnicie, nu este recomandabil să fiți frecventat de amicii divorțați. Și, mai ales, în absența dv. de acasă...

Nu-i pomeniți logodnicei despre intenția de a vă cumpăra

motocicletă. Ar putea prefera un soț pieton.

Nu-i făgăduiți viitoarei soții marea cu sarea pînă nu v-ați asigurat prin O.N.T. Carpați biletele pentru croazieră...

A te supune orbește soției nu înseamnă slăbiciune, ci forță. Forță a soției.

ANDREI BART

MATERIAL PENTRU
BRIGĂZILE DE AGITAȚIE

ROMANUL UNEI VACI

*Dacă-ar glăsui Joiana
Multe-ar povesti sârmana.
Ea de cînd era vițică
A rămas cam mititică.
Se zicea că nu-i de rasă
Prețuită și aleasă,
Ci o biată corcitură
Dintr-o mamă stirpătură
Și un taur obosit
Care chiar a și murit
Într-o zi printre sinețe
Copleșit de bătrînețe.
Și fiindcă nu creștea
Nimeni n-o mai îngrijea,
Și fiindcă n-o îngrijea
Nici vițica nu creștea
Și uite, tot mereu așa!
Totuși, mai crescînd o leacă,
Deveni vițica vacă,
Mai făcu și un oișel
Pricăjit și mititel
Care flămînzea și el
Căci nici lapte nu sugea
Fiindcă nu-i mai rămînea
De cînd oameni nesătui
Îi mulgeau și partea lui.
Un îngrijitor de vaci
Spunea zilnic: — „Ce să-i faci?
Asta-i ciuma vacilor,
Luu-o-ar mama dracilor!
Toată ziua stă și paște
Și nimic nu se cunoaște,
Am cu ea numai bebele,
Că-i dau oasele prin piele.
Eu mă socotesc, măi frate,
S-o prefac în antricoate,
Ca să fie, doar așa,
Și ea bună de ceva“.*

*Dar noroc de Niculaie
Că erau gata s-o taie.
Niculaie, pasă-mi-te,
Om cu dragoste de vite,
După ce asimilase
Ca tot omul șapte clase,
Învăța ca să devie
Meșter în zootehnie
Și le zise: — „E păcat
Să dăm vaca la tăiat,
Ce-i de vină biata oită
Dacă, nu e îngrijită?
Dați-mi-o în seama mea,
Să vedeți ce scot din ea!“
Și-ncepînd de-a doua zi
Niculaie o hrăni
Cum se zice „ideal“
Cum prevede-n manual,
Cu furaje și trifoi,
Potrivit tehnicii noi.
Trăia vaca cu program
Ca în sinul lui Avram
Adăpată, țesălată,
De trei ori pe zi plimbată
Și-nainte de culcare
O puneă să lingă sare.
I-adusese Niculaie
Așternut proaspăt de paie
Și-i făcuse un culcuș
Cald și moale ca de pluș,
Că Joiana se-ntreba
Ce-a dat oare peste ea.
Fapt e că-n trei luni de zile,
S-a-ngrășat cincizeci de kile!
N-o fi ea vacă de rasă,
Dar a prins a fi frumoasă.
Dimineața, la mulsoare,
Toți văzură că-n căldare
I s-a-nmulțit laptele.
Cam aceștea-s faptele.
Ca-ncheiere, cititorul*)
Află și morala: Dacă
Nu e om îngrijitorul,
Vaca, rareori e vacă.*

MIRCEA PAVELESCU

*) sau „spectatorul“

Desen de D. PETRICĂ

Unii bărbați țin cu orice preț să se îmbrace original.

VÎNZĂTOAREA: — Vă atrag atenția încă o dată că aici e raionul pentru femei...

Moș Ion

ȘI ȐI DE TAC

Cînd nu-mi pot explica unele lucruri, apelez la înțeleptul meu prieten, Moș Ion, și el mă lămurește.

Așa și-acum.

— Uite, moș Ioane. Trei foruri nu vor să răspundă sesizărilor „Urzicii“. Trei foruri, denumite cu niște frumuseți de inițiale: S.P.C., U.R.C.C. și T.C.M.M. De ce oare n-or fi răspunzînd?

— Să le luăm pe rînd: care și cum.

— Sfatul popular al Capitalei care, prescurtat se scrie...

S. P. C...

...nu răspunde, din mai 1962, la sesizarea nr. 3533 (repetată și cu numerele 3626 și 3797) într-o problemă a cetățeanului Iancu Dumitru, care e purtat de aproape trei ani (din iunie 1960) de la Sfatul popular al raionului 30 Decembrie la S.P.C. — și viceversa. De ce oare?

— E limpede. Funcționarii de la S.P.C. nu pot răspunde la această sesizare, pentru că sînt ocupați. Sînt ocupați să-l poarte de colo-colo pe cetățean.

— Tot S.P.C. n-a răspuns nici pînă azi la sesizarea nr. 4415 din iunie 1962, în care era vorba de un medic neconștiincios de la o policlinică...

Și încă un caz, moș Ioane. S-a trimis la...

U. R. C. C. PITEȘTI...

...sesizarea nr. 2632, într-o chestiune foarte nostimă: magazinul cooperativei din comuna Ștefănești n-are, pentru cîntărirea articolelor de consum, decît greutate de... o jumătate de kilogram. Sesizarea s-a trimis în august 1962, iar U.R.C.C. Pitești n-a răspuns nici pînă azi.

— Tocmai d-aia nu răspunde: fiindcă n-are decît greutate de o jumătate de kilo-

gram. Ca să răspundă la sesizare, ar trebui să aibă și un... dram. Un dram de grijă pentru semnalările presei.

— Și ultimul caz: De aproape un an de zile (din aprilie 1962) sesizează „Urzica“ și răs-sesizează conducerea Grupului de șantiere...

T.C.M.M. BRAD...

...despre unele deficiențe la baracamentele din colonia Șteampurile Vechi și la blocurile muncitorești din colonia Gura-Barza. La toate repetatele sesizări, cei de la T.C.M.M. Brad n-au răspuns nimic nici pînă azi. De ce nu răspund? Le e rușine?

— Nu răspund pentru că... nu le e rușine...

— Mulțumesc, moș Ioane. Acum sînt lămurit.

G. CRISTACHE

... Începînd din actul al II-lea...

Desen de ST. MUNTEA

Desen de NIC. NICOLAESCU

CHOMBE ȘI COCTAILUL PREFERAT !!

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Horoscop pentru animale

Deservirea animalelor domestice din Los Angeles s-a îmbunătățit simțitor prin înființarea unui serviciu horoscopic la dispoziția tuturor patrupedelor. Ajunge să precizezi, de exemplu, că vaca dumitale a văzut lumina zilei în zodia fecioarei și ți se va răspunde precis dacă are noroc în dragoste sau nu, dacă va avea vițeii sau vițele, în sfârșit dacă o să moară de moarte bună sau va cunoaște sfârșitul în abatorul comunal. Cică viitorul vacilor se cunoaște foarte bine în stele. În

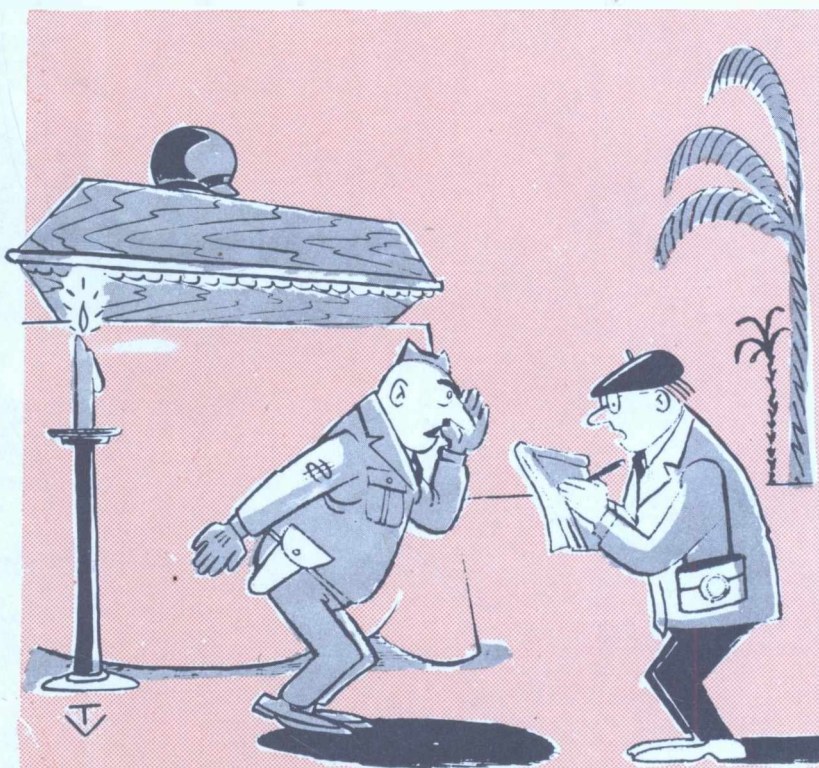
care stele? Probabil în cele de pe Calea Laptelui...

Cu ochii închiși

Un ziar din Grand-Island (S.U.A.) a trimis la primărie o petiție în care propunea să fie spinzurat... primarul. Petiția a trecut prin mina celor 35 consilieri ai primăriei, care au vizat-o cu toții. Abia după ce s-au lămurit lucrurile, ei au explicat că, de fapt nici unul nu citise petiția, și de aceea au semnat-o.

Dar dacă or fi semnat-o tocmai pentru că au citit-o?

„INTERVIU” LA SAIGON

— Și cum a murit?
— Cu totul neoficial! Pentru că, știți, noi, de fapt, nu participăm la acest război...

Desen de V. TIMOC

ONOMASTICA ODRASLEI

Salonul este plin cu jucării:
Rachete, tunuri, tancuri și pistoale
Plus bombe mici ca niște portocale
(Făcute special pentru copii!)

Stăpinul, într-un frac întins pe foale,
Apare grav de după draperii
Purtînd pe brațe cîteva cutii
Cu daruri pentru „puiul” dumisale.

Dar din dulap, un plod cu păr bălai
Răsare c-un pistol și-i strigă: — Stai!
Ia dă-mi, bătrine, tot ce-ai cumpărat!

Babacul ride, cu tremolo-n voce:
— Mîncă-l-ar tata de copil precoce!
Să juri că e... bancher adevărat!

STELIAN FILIP

Acum un milion de ani și patru luni, după ce mările și oceanele s-au retras, a-nceput, pe ici pe colo, să răsară uscatul. Chiar și meleagurile populate în prezent de noi au fost înainte vreme fundul unei mări cuprinzînd Muntenia, Moldova, Podișul Transilvaniei și strada Cavafii Vechi unde locuiesc eu.

În Moldova, apa s-a retras exagerat, mai ales în regiunea Bacău, și anume în împrejurimile Gospodăriei de stat Cordon, lăsînd G.A.S.-ul fără apă. Încă de pe atunci, locuitorii acestui ținut au adresat numeroase petiții la registratura lui Noe, cerînd ca la un eventual potop să fie luați în considerație. Jalbele nu au dat nici un rezultat.

Abia în zilele noastre, spre a curma dezinteresul manifestat de Noe, D.S.A.P.C.-ul Bacău a hotărît să dea celor din G.A.S.-ul Cordon, apă. Apa a trecut întii

în stare de documentație, apoi în stare de proiect. Proiectul, odată terminat, constructorii s-au deplasat la G.A.S. Cordon și au vorbit oamenilor:

— Dragi tovarăși, în curînd veți avea apă din belșug. Construim un puț de captare pentru care primim de pe acum felicitări.

În scurtă vreme a început construirea conform proiectului și felicitările au început să curgă.

— Asta probabil în loc de apă! s-au gîndit oamenii.

— O să curgă și apa! O să aveți apă cum e cristalul.

După cîteva zile, cineva de la G.A.S. le-a spus constructorilor:

— Tovarăși constructori! Precum băgăm de seamă, cristalul n-o să prea curgă. O să curgă mai mult humă, deoarece ni se pare că puțul e greșit plasat.

— Cristalul, oameni buni, la

origină tot humă e. Nisip, silicați...

— O fi, dar vitele noastre sînt cam analfabete și susțin că huma e humă, și apa e apă. Le-am obișnuit cu nărav; cînd le este sete, nici în ruptul capului nu vor să bea silicați.

— Se rezolvă, se rezolvă. În cîteva zile, impuritățile se vor depune și apa se va limpezi. Se decantează, se filtrează...

Au trecut îngrijitorii la grajduri și au prins a-și liniști vitele:

— Ai răbdare, Joiana tatii, pînă te decantez.

— Muuu!

— Nu, că pe urmă trebuie să te filtrez.

— Muuuu!

— Vezi c-ai început să-nțelegi?

Și n-a mai urmat nici un „muuu”. A urmat o așteptare.

— Tovarăși, s-au plîns oamenii, impuritățile tot n-o să

ALTI
BANI
ALTA
DISTRACȚIE

Spauma copiilor în fața linguriței cu untură de pește, sau a maturilor în fața celei cu ulei de ricin, a paharului cu sare amară sau bicarbonat etc. sînt niște fenomene bine cunoscute și explicabile. Sarea amară e... amară, n-ai ce-i face, afurisit de amară... Asta pe-aici, pe la noi. Că-n Occident, ehei în Occident, grație progresului și rafinamentului chimiei și farmaciei, doctoriile nu mai au gust neplăcut, grețos, amar etc., ci, dimpotrivă, se iau la întrecere în delicii cu produsele de cofetărie. Uite, chiar sarea amară, după cîte am auzit, se servește într-un sortiment larg pentru toate preferințele. Doar s-alegi ce-ți place. Vrei sare amară cu gust de coacăză, de portocală sau alune americane — poftim — ! Îți stă la dispoziție. Tot așa, untură de pește cu aromă de ananas, bicarbonat cu gust de piperment, ulei de ricin sub formă de whisky sau de plăcintă cu mere, chinină cu gust de migdale sau de castraveți în oțet etc. etc. Și totuși, muritorii din „lumea liberă“, deși sînt foarte muritori (din multiple motive legate de „binefacerea“ specifice ale traiului în societatea capitalistă) nu numai că nu se dau în vînt după asemenea delicatese farmaceutice, dar chiar au ajuns cu teama și repulsia față de ele pînă la groază. De ce? Mai întîi fiindcă, zice lumea, foarte multe din doctoriile occidentale sînt...prea tari, prea radicale. Că, adică satisfac într-o măsură exagerată nevoia pacientului de a scăpa de durere, strămutîndu-l într-o lume mult prea caldă, unde, într-adevăr, nu mai există nici durere, nici întristare, nici suspin. Zilnic, presa din Occident semnaleză asemenea cazuri care se numără cu sutele și cu miile și anunță interzicerea a diferite mărci de astfel de doctorii prea eficace în locul cărora apar imediat altele, (de multe ori doar cu eticheta schimbată.) E vorba, în special, de calmante, sedative, somnifere etc. care se consumă pe acolo în cantități uriașe și care, cînd nu aduc salvarea, calmarea definitivă sau somnul etern, deschid măcar consumatorului perspectiva unei vieți foarte vesele și lipsite de griji între zidurile prea numeroaselor ospicii și aziluri de „Napoleoni“. Cum se vede, sîntem departe de farmacia primitivă și nevinovată a hapurilor din miez de piine vopsit, de pe urma cărora s-au îmbogățit atîția escroci abili. Cel puțin, ele nu te trimiteau pe lumea ailaltă, nu-ți atacau măruntaiele și nu-ți încurcau mințile. Ba chiar, grație marilor aliați de totdeauna ai doctoriilor, naivitatea, autosugestia, nu erau puțin cei care, înghițind asemenea hapuri alimentare, puteau să jure că „le-au luat durerea cu mina“. Astăzi însă, savantele și subtilele droguri occidentale nu-ți mai iau durerea cu mina, ci-ți iau chiar...mina însăși sau piciorul (dacă nu direct viața), cum s-a întîmplat în ultima vreme cu cei peste 6000 prunci din Germania de Vest, născuți fără brațe sau fără picioare sau cu alte îngrozitoare malformații, sau chiar

morți numai pentru că mamele lor au înghițit în perioada sarcinii, o simplă pastilă calmantă. (E vorba de sinistrul produs vestgerman „Softenon“, celebru în momentul de față în întregul Occident pentru miile de monștri pe care i-a adus pe lume în toate țările apusului). Așadar, încă un mare bussines pe seama durerii. Dureri fizice, dureri morale, nesiguranță, spaimă, foame, spectrul războiului, mizeria, — omul aleargă după calmante, după un ceas de somn, după „bulinele fericirii“. Dar „escrocii cu miez de piine“ a evoluat. Așem de-aface acum cu escrocii criminali, cu marile bande de escroci criminali, ce storc, sub firme pompoase și celebre, milioane și milioane, averi imense, speculînd durerea și mizeria. Dar statul, sau statele respective, cum tolerează asemenea afaceri odioase? veți întreba. Acest mister l-au lămurit deplin doi gazetari italieni, care, recent, parcurgînd toată filiera administrativ-științifică respectivă, au izbutit să obțină, în două zile, toate aprobările, vizele și autorizațiile pentru fabricarea și comercializarea a două medicamente noi, „Lambrovenil“ și „Lambropar“. Ei au publicat apoi în facsimil referatele, aprobările, semnăturile. „Produsul s-a dovedit foarte eficace“, scrie într-un document, „e cu totul inofensiv și ușor de suportat“, etc. etc. Trebuie să mai spunem însă că cele două medicamente n-au fost niciodată preparate, experimentate, supuse analizei sau expertizelor de specialitate. Pentru simplul motiv că ele nici nu există nicăieri decît în... formula ingenioasei farse a celor doi gazetari. Aprobările s-au obținut pe baza formulelor scrise, dintre care una e pur și simplu o combinație fantezistă, la întîmplare, de ingrediente farmaceutice. Cum s-a putut dovedi deci „foarte eficace“, „cu totul inofensiv“ etc. medicamentul cu pricina, aceasta rămîne „din punct de vedere medical“ o taină, ca să zicem așa fără leac, dar numai din punct de vedere medical. Căci din alte „puncte de vedere“ firește, nu e nevoie să se recurgă la cine știe ce hapuri de ghicit ca să-ți dai seama că preparatele fantomă ale celor doi gazetari italieni trebuie să fie dovedite într-adevăr, nu numai „cu totul inofensive și ușor de suportat“, dar și, desigur, foarte eficace pentru buzunarele feluritelor „experti“ prin fața cărora au defilat dosarele celor două „medicamente“.

Scandalul stîrnit de farsa tragi-comică a ziaristilor italieni va scoate la iveală, desigur, și alte aspecte și detalii ale mecanismului ocult, grație căruia, cu o nemai-pomenită ușurință, oricine poate dovedi, în lumea liberă, libertatea de a contribui la imputinarea populației, la înmulțirea monștrilor, infirmilor, pensionarilor de ospicii, dacă mai era nevoie cumva de asemenea revelații în legătură cu ceea ce se numește „sănătatea publică“ în Occident!...

GEO DUMITRESCU

dispară, dacă nu mutați puțul.
— Ba o să dispară. Ceea ce credeți voi că sînt impurități, sînt reziduuri!

— Ei, atunci ne-am mai liniștit. Păcat numai că apa tot tulbure o să rămînă.

— Există și mai tulbure! Norocul vostru este că în această apă se vor scurge reziduurile fabricii de zahăr. Ce făceați dacă se scurgeau reziduurile unei fabrici care produce chinină și sare amară?

— Am fi preferat reziduurile unei fabrici de piramidoane, că ne doare capul cu asemenea puț de captare. Cum ați izbutit s-o-ncurcați atît de frumos?

— Voi n-o să-nțelegeți mare lucru, fiindcă e o-ncurcătură științifică. S-a greșit proiectul. În loc ca puțul să fie amplasat

în amonte, a fost amplasat în aval...

— Ce mai amonte, aval, că decît așa știință, mai bine analfabet. Și mai departe?

— Mai departe vom cheltui suplimentar 200 000 de lei.

— Tot științific?

— Da, pentru reamplasarea puțului.

— Spune-mi, frate, decît să fi făcut o încurcătură științifică la prețul de 200 000 lei, n-ar fi fost mai rentabil o încurcătură neștiințifică? Poate revenea mai ieftin. Că vorbind cinstit, 200 000 lei un amonte e exagerat, oricît ar fi el de aval...

Așadar, 200 000 de lei și reziduurile din apă nu vor mai apărea. Ce se întîmplă însă cu reziduurile de la D.S.A.P.C.?

AL. VIANU

PRET ALIMENT

În Italia au crescut considerabil prețurile alimentelor.

FĂRĂ CUVINTE

Desen de A.

DIN ZONA DOLARULUI

Pictorul „inovator“

Un pictor scenograf, odată, Visînd să facă un decor, Nemaivăzut în lumea toată, A devenit „inovator“.

Și a făcut cu-ndeminare, Din trei cartoane, un sicriu, Pe care-a desenat o floare, Și-a scris: Decor „Cadavrul viu!“

Deși-n program ni se vorbește, Că asta-i un decor unic, Stă spectatorul, se crucește, Și nu-nțelege mai nimic.

Care-i misterul? Păi, se știe. Și astăzi, ca de obicei, El a făcut economie, La clei, placaj și la... idei.

GABRIEL TEODORESCU

PUȘTIUL: — Cine tunde aici plastic?

Desen de NELL COBAR

INCENDIU VERBAL!

*Cînd se discută vreo problemă,
Indiferent pe care temă,
Indiferent de ce se spune
Amicul intră-n acțiune.
Un pumn se-ndreaptă către piept
Și-apoi cu-n aer de-nțelept,
Țîșnesc din gura dumisale
Incandescențele verbale
Despre-ajutorul colectiv
„Ce se transformă efectiv
În forță“ — da, tovarăși! — forță,
Ce arde vechiul cu-a ei torță
(E o imagine în care
A pus imensa lui dogoare).
Mai ieri, colegii au pretins
De la entuziastul îns,
Cel plin de patos arzător,
Să-și dea obșteșcul ajutor
Rugindu-l insistent să vie
Să construiască-o magazie...
Și cum nu se grăbea, de fel,
Ei i-au trimis un nou apel:
— Nu vii?*

— „Se poate? Vin... să spun că
E clar că-n orișicare muncă
Doar ajutorul colectiv
Ce-l dăm cu toții, efectiv,
Din plin, ajută noul ca...
Etcetera... etcetera...“
Și-n timp ce toți munceau de zor,
El perora dogoritor;
Și pîn-la urmă Vorbă-Mare,
Vorbînd cu multă-nflăcărare,
Atît de mult s-a încălzit
Că din mulțime s-a „topit“.

SIG. HOROVEANU

DRAGĂ URZICO,

Am cumpărat de la magazinul alimentar al cooperativei „Voluntari“ din șoseaua Ștefănești nr. 9 (raionul 1 Mai) un kilogram de săpun și o litră de brînză.

La brînză, gestionarul Toroiman Ion a fost foarte serviabil: mi-a ambalat-o în vreun metru de hîrtie. Săpunul însă mi l-a dat nefvelit.

— E unsuros! mă murdăresc pe mîni. Nu mi-l ambalați?

— N-avem hîrtie!

M-am uitat la teancul de hîrtie de lîngă gestionar. Am priceput. Calupurile de săpun vin cîntărite gata de la fabrică. Nu se poate ciupi de la ele, la cîntar, cu ambalarea, ceva gramaj. Și-atunci, de ce să-și mai prăpădească omul hîrtia? De la brînză, mezeluri și altele, se mai poate ciupi.

Sesizată de modul cum am fost servit, Secția comercială a sfatului raional a rezolvat reclamația, just. Deși era vorba de săpun, nu s-a spălat pe mîni: a cerut cooperativei să-l sancționeze pe gestionarul unității respective.

Și sper că va fi sancționat d-adevărat. Că, adică, deși e vorba de hîrtie, sancțiunea nu va rămînea... pe hîrtie.

V. Prunaru

Comuna „Cetatea Voluntărească“,
raionul 1 Mai

DRAGĂ REFULANTĂ!

Pardon: Dragă Urzico!

M-am fîsticit. Vrînd, dragă Urzico, să-ți scriu despre o mașină care se numește „dragă refulantă“, mă pomenii spunîndu-ți așa, ție.

Dar nu mă exprim exact: această „dragă refulantă“ nu e, propriu-zis, o mașină. E doar o unealtă. Ba nici „unealtă“ nu e bine zis. E un utilaj! Da, asta e!

În sfîrșit, ce e, ce nu e, vorba e că nu e la locul ei aici unde e.

E la Navrom Port Bicz, unde nu e necesară. Dar aud că, din această cauză, Direcția navigației civile a luat, în sfîrșit măsurile convenite în vederea redistribuirii acestei piese către o întreprindere care ar avea nevoie de ea.

Acest zvon m-a bucurat. Și dacă „draga“, pe lîngă toate calitățile ei tehnice, ar avea și simțul auzului, s-ar bucura și ea... draga de ea.

C. Costache — Bicz

URZICO,

Am predat la I.R.T.A. Galați un cărucior (landou) de copil, spre a fi transportat la București, iar funcționarii respectivi m-au asigurat că va fi expedit, cum era și normal, chiar în aceeași zi.

Ei bine, știi cînd a fost expedit? După... șapte zile!

Și reclamînd acest fapt, — ce crezi că mi-a răspuns conducerea I.R.T.A. Galați? Mi-a răspuns că... eu am fost de vină, — nu funcționarii ei. Că „n-am respectat“ indicațiile privind ambalarea căruciorului.

Mă rog, să-zicem că n-am ambalat căruciorul cum mi s-a indicat. Dar, în acest caz, trebuia să nu-mi fie primit! nu să-mi fie ținut șapte zile!

Pretextul, aparent serios, sub care I.R.T.A. Galați își scuză funcționarii neglijenți, e neserios. Adică, faptul că neglijența numiților funcționari a fost în legătură cu un cărucior de copil, nu e un motiv, dragă Urzico, să umble I.R.T.A. Galați cu... copilării.

Deci, în concluzie: e bine cînd I.R.T.A. Galați ne transportă, dar nu e bine cînd... ne duce.

Zella Herșcovici

Str. Traian, nr. 92, Galați

NICOLAE ȚĂTOMIR

U l i u l

*Cînd își ascunde puii cloșca,
Eu mă-ntreb și-mi fac reproș ca
Vinovatul fără vină.
N-am în zbor vîlă lină?
Scurt în cioc, modest în coadă,
Sînt eu pasăre de pradă?
Ba-s mai blind ca porumbelul.
Ce să fac? Așa mi-i felul!
Cu intenție curată
Mă reped ca o săgeată
Și din păsăreasca pleavă
Eu ridic un pui în slavă
Să-l învîț c-un zbor de-apururi
Prin înalțuri și azururi...*

*Mila-mi cere, cea domnească,
Să-l înghit... ca să plutească.*

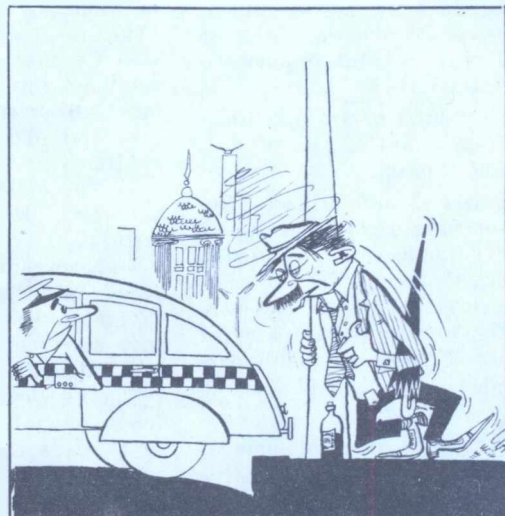
Trifoiul

*Cînd mă paște vaca asta
Spun că sînt util și basta!
Dar cînd unul dintre voi,
Vesel că-s cu patru foi,
Mă strivește într-o carte,
De noroc să aibă parte,
Eu de ciudă mă usuc
Și noroc tot nu-i aduc,
Chiar de urlă dobitocul
Că-ntr-o frunză-ascund norocul...
El, norocul, mai cuminte,
Se ascunde-n braț și minte!*

G î s c a

*De la Capitoliu-ncoace
Modestia nu-mi dă pace!
Numai omul meu, ginsacul,
Sistie și dă atacul,
Framîntîndu-se-n poiată
Ca-ntr-o Romă-asediată.
Totuși, cînd îl văd c-atacă
Prin ogradă, la fruntarii,
Mai dihai decît Cezarii,
Mă întreb — modestă — dacă
Fără noi în timp și spațiu
V-ar fi dat biblioteca
Pagini 'nalte din Seneca,
Ori epode din Horațiu?*

Desen de N. CLAUDIU

— Taxi, du-mă pîn-la cel mai apropiat stilp...